

Sygn. akt V ACa 578/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – Wydział V Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Włodzimierz Gawrylczyk

Sędziowie: SA Katarzyna Przybylska

SA Maria Sokołowska (spr.)

Protokolant: sekretarz sądowy Żaneta Dombrowska

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2013 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w K.

przeciwko Syndykowi masy upadłości (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością we W. w upadłości likwidacyjnej

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w T.

z dnia 13 czerwca 2013 r. sygn. akt VI GC 191/12

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Na oryginale właściwe podpisy

UZASADNIENIE

Powódka (...) S.A w K. w pozwie z dnia 25 czerwca 2012 r. wniesionym przeciwko pozwanemu – Syndykowi masy upadłości (...) sp. z o.o. we W. w upadłości likwidacyjnej, domagała się zasądzenia od pozwanego kwoty 785.648,35 zł z ustawowymi odsetkami: od kwoty 360.745,90 zł od dnia 3 lipca 2010 r. do dnia zapłaty, od kwoty 15.274,07 zł od dnia 2 lipca 2010 r. do dnia zapłaty i od kwoty 409.628,36 zł od dnia 1 listopada 2011 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu. Na dochodzoną pozew kwotę składała się: kwota 360.745,90 zł tytułem zwrotu nadpłaty ceny sprzedaży nieruchomości, kwota 15.274,07 zł tytułem obniżenia ceny nabycia nieruchomości w ramach rękojmi za wady i kwota 409.628,36 zł tytułem odszkodowania z powodu nie możliwości użytkowania nabytego budynku produkcyjno- magazynowego.

Wyrokiem z dnia 13 czerwca 2013 r. Sąd Okręgowy w T. powództwo oddalił oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 7.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd ten ustalił, iż postanowieniem z dnia 4 czerwca 2009 r. w sprawie sygn. akt V GU (...), Sąd Rejonowy w. W. ogłosił upadłość (...) sp. z o.o. we W. z możliwością zawarcia układu i pozostawiając zarząd własny upadłego co do całości jego majątku oraz ustanawiając nadzorcę sądowego w osobie L. W..

Postanowieniem z dnia 18 września 2009 r. Sąd Rejonowy w. W., sygn. akt V GU (...), zmienił powyższe postanowienie co do sposobu prowadzenia postępowania upadłościowego z postępowania z możliwością zawarcia układu na postępowanie obejmujące likwidację majątku upadłego wyznaczając syndykiem masy upadłości odwołanego z funkcji nadzorca sądowego L. W..

Następnie w dniu 4 listopada 2009 r. członkowie zarządu upadłej spółki (...) protokolarnie przekazali pozwanemu syndykowi składniki majątkowe masy upadłości i dokumenty księgowo-administracyjno-produkcyjne według spisu inwentarza sporządzonego w okresie od dnia 21 września 2009 r. do dnia 20 października 2009 r. oświadczając, że przekazany majątek i dokumentacja upadłej spółki jest kompletny według ich stanu wiedzy.

Postanowieniem z dnia 29 października 2009 r., sygn. akt V GU (...), sędzia komisarz zezwolił pozwanemu syndykowi na zatrudnienie rzeczoznawców majątkowych do dokonania oszacowania składników masy upadłości.

Stosowną ofertę wyceny m.in. nieruchomości gruntowej złożyła rzeczoznawca majątkowa A. W., która po przyjęciu oferty przez pozwanego syndyka sporządziła operat szacunkowy nieruchomości gruntowej zabudowanej położonej we W. przy ul. (...) (KW nr (...)), 7 (KW nr (...)) i 9 (KW nr (...)). Przedmiotem tej wyceny był m.in. budynek hali produkcyjno-magazynowej, który nie znajdował się w ewidencji budynków prowadzonej przez Wydział Geodezji UM W.; budynek ten został wybudowany na podstawie decyzji nr (...) z dnia 18 grudnia 2006 r. wydanej przez Powiatowego (...) W. zatwierdzającej projekt budowlany zamienny parterowej hali produkcyjnej z zapleczem technicznym przy ul. (...). Rzeczoznawca ustalił, także, że budynek był wykorzystywany na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej oraz, że brak było informacji o posiadaniu zgody na użytkowanie i należało wykonać inwentaryzację geodezyjną celem zgłoszenia go w U. M. W..

W dniu 25 marca 2010 r. ukazało się w prasie ogłoszenie pozwanego syndyka o pisemnym przetargu na sprzedaż prawa użytkowania wieczystego gruntów wraz z prawem własności budynków i budowli położonych we W. przy ul. (...).

Do tego przetargu została zgłoszona oferta (...) spółka jawna – L. G. z siedzibą w K.. Wybór tej oferty przez pozwanego syndyka został zatwierdzony postanowieniem sędziego komisarza z dnia 13 kwietnia 2010 r. sygn. akt V GU (...).

Pismem z dnia 26 kwietnia 2010 r. prezes zarządu A. sp.j. L. G. w K. poinformował pozwanego syndyka, że po dokonanych oględzinach obiektu objętego przetargiem spółka ta rezygnuje z kupna przedmiotowego obiektu. Jako przyczynę rezygnacji prezes L. G. wskazał na stwierdzony stan techniczny obiektu, a w szczególności nie dokończony zakres inwestycji w poszczególnych budynkach, stan techniczny niektórych elementów obiektów zarówno nawierzchni jak i elementów osłonowych.

W tej sytuacji pozwany syndyk wystąpił w dniu 5 maja 2010 r. do sędziego komisarza o zezwolenie na sprzedaż z wolnej ręki nieruchomości upadłej spółki, na co ten wyraził zgodę. Następnie pozwany syndyk zlecił ogłoszenie w dzienniku R. i. G. P..

W dniu 14 czerwca 2010 r. swoją ofertę zakupu nieruchomości położonej we W. przy ul. (...) złożyła powódka oferując cenę nabycia ww. nieruchomości za kwotę 2.000.500 zł płatną w dniu podpisania aktu notarialnego. Powyższa oferta na zakup trzech nieruchomości objętych księgami wieczystymi nr (...) została przyjęta i zaakceptowana przez pozwanego syndyka za kwotę 2.000.500 zł.

Pismem z dnia 28 czerwca 2010 r. pozwany syndyk zwrócił się do powódki o potwierdzenie wyboru przez nią opodatkowania czynności sprzedaży przedmiotowych nieruchomości podatkiem od towarów i usług co wymaga przedłożenia do aktu notarialnego złożonego przez powódkę oświadczenia w tym zakresie w U. S. w K.. Jednocześnie syndyk podkreślił, że konsekwencją wyboru opodatkowania transakcji będzie zwiększenie ceny o kwotę podatku

VAT, który zostanie powódce zwrócony. W odpowiedzi powódka w piśmie z dnia 28 czerwca 2010 r. potwierdziła opodatkowanie nieruchomości podatkiem VAT od towarów i usług.

W dniu 2 lipca 2010 r. aktem notarialnym sporządzonym w kancelarii notariusza P. C., Repertorium (...)(...), pozwany syndyk sprzedał warunkowo powódce:

1) prawo wieczystego użytkowania nieruchomości położonej przy ul. (...) we W., dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...) wraz z własnością budynku biurowego o powierzchni 236,80 m² i budynku hali produkcyjno-magazynowej o powierzchni 1.669 m² ujawnionego w ww. księdze wieczystej,

2) prawo użytkowania wieczystego nieruchomości położonej przy ul. (...) we W., dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...) wraz z własnością budynku magazynowego o powierzchni 615 m² i budynku biurowego o powierzchni 237,50 m²,

3) prawo użytkowania wieczystego nieruchomości położonej przy ul. (...) we W., dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...) pod warunkiem, że Gmina M. W. nie wykona przysługującego jej prawa pierwokupu – za cenę w łącznej kwocie 2.196.000 zł brutto, w tym podatek od towarów i usług (VAT) w stawce 22% w kwocie 396.000 zł odnośnie nieruchomości zabudowanych opisanych wyżej w pkt. 1 i pkt. 2 oraz za cenę 244.610 zł brutto, w tym podatek od towarów i usług (VAT) w stawce 22% w kwocie 44.110 zł odnośnie nieruchomości opisanej wyżej w pkt 3 t.j. za łączną cenę 2.440.610 zł brutto. Powyższą cenę powódka zapłaciła przelewem przed podpisaniem aktu. Jednocześnie pozwany syndyk oświadczył, że ww. budynki zostały wzniesione i dopuszczone do użytkowania zgodnie z wszelkimi obowiązującymi w tym zakresie przepisami.

W wykonaniu powyższej umowy, warunkowej w odniesieniu do nieruchomości oznaczonej w księdze wieczystej numerem (...) kolejnym aktem notarialnym z dnia 6 sierpnia 2010 r. sporządzonym w kancelarii notarialnej notariusza P. C., Repertorium (...), pozwany syndyk przeniósł na powodową spółkę prawo użytkowania wieczystego powyższej nieruchomości wobec nie skorzystania przez Gminę miasta W. z prawa pierwokupu tej nieruchomości.

W dniu 24 sierpnia 2010 r. pozwany syndyk dokonał przelewu podatku VAT w kwocie 449.749 zł z tytułu powyższej transakcji sprzedaży nieruchomości do U. S. we W.. Również powódka rozliczyła się z podatku VAT. Jak wynika z pisma Naczelnika U. S. K., (...) dnia 5 lipca 2012 r. powódka wykazała zwrot podatku VAT na rachunek bankowy za miesiąc sierpień 2012 r. i w/w zwrot został zaliczony zgodnie z dyspozycją na zaległości podatku VAT za miesiąc lipiec 2012 r.

Jeszcze w lipcu 2010 r. dwa-trzy tygodnie po podpisaniu aktu notarialnego, powódka wystąpiła d. W. A. o zmianę sposobu użytkowania hali na halę magazynową, a także do U. M. o opinię, że lokalizacja spełnia wymogi do prowadzenia działalności hurtowej; wystąpiono też do S. o opinię, że hala spełnia wymogi sanitarne do prowadzenia hurtowni alkoholi. Powódka otrzymała jednak odmowę na zmianę sposobu użytkowania hali, gdyż budowa hali była samowolą budowlaną. Powódka wystąpiła także do nadzoru budowlanego o odbiór hali, ale nadzór odmówił bo była decyzja wstrzymująca budowę. Ostatecznie powódka uzyskała pozwolenie na użytkowanie obiektu budowlanego tj. hali produkcyjnej z zapleczem na mocy decyzji Powiatowego (...) W. nr (...) z dnia 11 lipca 2011 r.

Po otrzymaniu powyższej decyzji nadzoru budowlanego powódka wystąpiła do S., U. M., a następnie do Ministerstwa Gospodarki i ostatecznie otrzymała zezwolenie na prowadzenie hurtowni wyrobów alkoholowych.

W trakcie trwania procedury legalizacyjnej powódka wykonała szereg prac adaptacyjnych w budynku hali w postaci prac projektowych, nadzoru nad budową, prac dotyczących ciągów wentylacyjnych, pomiarów energetycznych i określenia energetycznego budynku, pomiarów ciepłowniczych, usług kominiarskich, opracowania instrukcji BHP, p.poż., pomiarów ciśnień w hydrantach. Poniesione przez powódkę nakłady zamknęły się łączną kwotą 15.274,07 zł, na którą złożyły wyposażenie w sprzęt p.poż. na kwotę 2.461,07 zł, nadzór nad budową na kwotę 615 zł, wykonanie świadectwa energetycznego na kwotę 1.230 zł, wykonanie inwentaryzacji budynku na kwotę 984 zł, wykonanie zmian

w projekcie budynku na kwotę 4.000 zł, wykonanie instalacji p.poż. i wodnej na kwotę 5.000 zł oraz opracowania instrukcji bezpieczeństwa na kwotę 984 zł. Przez cały czas trwania procedury legalizacyjnej przedmiotowa hala nie była użytkowana.

W okresie od lipca 2010 r. do października 2011 r. powódka wynajmowała powierzchnię magazynową, za którą płaciła czynsz najmu oraz wynagrodzenie za ochronę monitoringową i za dozоровanie obiektu w łącznej kwocie 409.628,36 zł.

W międzyczasie prowadzona była korespondencja pomiędzy powódką a pozwanym syndykiem. M.in. pismem z dnia 4 października 2010 r. powódka poinformowała pozwanego syndyka, że do tej chwili nie może użytkować nieruchomości, gdyż jeden ze sprzedanych budynków przy ul. (...) we W. tj. budynek hali produkcyjno- magazynowej był w istocie budową w trakcie realizacji z dużymi problemami formalno-prawnymi.

W odpowiedzi pozwany syndyk w piśmie z dnia 22 lutego 2011 r. zaprzeczył aby miał wprowadzić powódkę w błąd co do stanu nieruchomości, ponieważ sam nie miał żadnej wiedzy, że jeden z budynków był przedmiotem procesu inwestycyjnego i inwestycja ta nie została formalnie zakończona poprzez uzyskanie stosownego pozwolenia na użytkowanie. Podkreślił też, że faktu tego nie wykazała ani inwentaryzacja, ani oszacowanie składników majątkowych, w tym budynków.

Pomimo wezwania do zapłaty jak też zawezwania do próby ugodowej pozwany syndyk konsekwentnie odmawiał spełnienia żądań powódki.

W toku procesu powódka pismem z dnia 3 czerwca 2013 r. skierowanym do pozwanego syndyka oświadczyła, iż uchyla się od skutków prawnych oświadczenia woli zawartego w piśmie z dnia 28 kwietnia 2010 r., w którym wyraziła zgodę na podwyżkę o podatek VAT ceny sprzedaży nieruchomości położonej we W. przy ul. (...).

Sąd Okręgowy zważył, iż jak wynika z treści pozwu i późniejszych pism procesowych powód domagał się od syndyka:

- zwrotu kwoty 360.745,90 zł tytułem zawyżonej o podatek od towarów i usług ceny sprzedaży nieruchomości położonych we W. przy ul. (...).
- zasądzenia kwoty 15.274,07 zł tytułem obniżenia ceny nieruchomości w ramach uprawnień z rękojmi za wadę budynku produkcyjno-magazynowego polegającą na braku decyzji administracyjnej organów budowlanych zezwalającej na jego użytkowanie,
- zasądzenia odszkodowania w kwocie 409.628,36 zł tytułem niemożności użytkowania zakupionego budynku produkcyjno-magazynowego.

W ocenie Sadu I-instancji żadne z powyższych roszczeń nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się do żądania zwrotu kwoty 360.745,90 zł tytułem zawyżenia ceny nabytych nieruchomości o podatek od towarów i usług, Sąd Okręgowy zważył, iż zaproponowana przez powódkę w swojej ofercie z dnia 14 czerwca 2010 r. cena zakupu nieruchomości za kwotę 2.000.500 zł została wprawdzie przyjęta przez syndyka w jego piśmie z dnia 16 czerwca 2010 r., jednakże ostatecznie cena ta została ustalona na kwotę 2.440.610 zł wskutek doliczenia podatku VAT w kwocie 440.110 zł. Stało się tak wyłącznie z uwagi na wybór przez powódkę opodatkowania umowy sprzedaży nieruchomości podatkiem VAT w jej piśmie z dnia 28 czerwca 2010 r. stanowiącym odpowiedź na pismo pozwanego z dnia 28 czerwca 2010 r. W tym ostatnim piśmie pozwany syndyk zwracając się do powódki o wybór formy opodatkowania transakcji sprzedaży przedmiotowych nieruchomości zastrzegł, że konsekwencją wyboru opodatkowania transakcji będzie zwiększenie ceny o kwotę podatku VAT. Powódka pismem z dnia 28 czerwca 2010 r. potwierdziła opodatkowanie transakcji podatkiem od towarów i usług, a następnie tak ustaloną cenę zapłaciła przelewem przed podpisaniem aktu notarialnego. Fakty te, w ocenie Sądu świadczą o tym, iż pozwany syndyk nie wprowadził w błąd powódki co do ceny nabycia przedmiotowych nieruchomości. To powodowa spółka wybrała formę opodatkowania podatkiem od towarów i usług przy pełnej świadomości zwiększenia ceny sprzedaży o podatek VAT i w

świetle art. 411 pkt 1 k.c. powódka nie ma żadnych podstaw prawnych do żądania zwrotu tego podatku od pozwanego syndyka. Sąd Okręgowy podkreślił przy tym, iż pozwany syndyk (ani masa upadłości) nie wzbogacił się o kwotę podatku od towarów i usług zapłaconą przez powódkę, ponieważ podatek ten syndyk odprowadził do U. S. we W.. Co również istotne, powódka także rozliczyła podatek VAT z tytułu nabycia przedmiotowych nieruchomości w ten sposób, że zwrot podatku VAT został zaliczony zgodnie z dyspozycją spółki na zaległość podatku VAT za lipiec 2012 r.

Następnie Sąd Okręgowy dokonał oceny skuteczności oświadczenia powódki o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia zawartego w jej piśmie z dnia 3 czerwca 2013 r. skierowanym do pozwanego syndyka, w którym oświadczyła, iż uchyła się od skutków prawnych oświadczenia woli zawartego w piśmie z dnia 28 kwietnia 2010 r. w którym wyraziła zgodę na podwyżkę o podatek VAT ceny sprzedaży nieruchomości położonej we W. przy ul. (...), ponieważ syndyk wprowadził ją w błąd stwierdzając w odpowiedzi na pozew, że w części budynek „feralnej” hali był wynajmowany innym podmiotom gospodarczym, a zatem mógł być zwolniony od podatku VAT na podstawie art. 43 ust. 1 pkt.10 lit. b/ w związku z art. 2 pkt. 14 lit. a/ ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług.

Zdaniem Sądu I-instancji powyższe oświadczenie powódki jest niedopuszczalne w świetle art. 84 § 1 k.c. Po pierwsze, w aktach sprawy brak jest pisma powódki z dnia 28 kwietnia 2010 r.; po drugie zakładając, że powódka miała na uwadze swoje pismo z dnia 28 czerwca 2010 r., to z treści tego pisma nie wynika, iż wyraziła w nim zgodę na podwyżkę ceny sprzedaży o podatek VAT. W piśmie tym powódka, reprezentowana przez pełnomocnika zarządu L. G., odpowiadając na pismo pozwanego z dnia 28 czerwca 2010 r. dotyczące sposobu opodatkowania transakcji sprzedaży nieruchomości potwierdziła opodatkowanie jej podatkiem VAT od towarów i usług. Przynajmniej jednak, w ocenie Sądu, powódka nie wykazała, że był to jej błąd co do treści tego oświadczenia i to błąd istotny wywołany przez syndyka swoim choćby niezawinionym zachowaniem albo, że syndyk o błędnie wiedział lub z łatwością mógł błąd zauważyć (art. 84 § 1 k.c.). Sąd Okręgowy zważył przy tym, że powódka nie wykazała, że część tego budynku hali była użytkowana przez inne podmioty w okresie dwóch lat od dnia sprzedaży powódce przez syndyka przedmiotowych nieruchomości, a co za tym idzie nie wykazała, że przysługiwało jej w tej części zwolnienie od podatku VAT.

Za nieuzasadnione Sąd I-instancji uznał także żądanie zasądzenia od pozwanego syndyka na rzecz powódki kwoty 15.274,07 zł tytułem obniżenia ceny nieruchomości w ramach uprawnień z rękojmi za wadę budynku produkcyjno-magazynowego polegającą na braku decyzji administracyjnej organów budowlanych zezwalającej na jego użytkowanie.

W ocenie tego Sądu zarzucany przez powódkę brak pozwolenia na użytkowanie budynku produkcyjno-magazynowego nie jest wadą prawną, a jedynie brakiem dokumentacyjnym. Nadto domaganie się przez powódkę obniżenia ceny o kwotę 15.274,07 zł wynikającą z sześciu faktur VAT załączonych do pozwu nie pozostaje w związku przyczynowym z brakiem decyzji o pozwoleniu na użytkowanie hali. Z treści tych faktur wynika, iż dotyczą one:

- wyposażenia hali w sprzęt p.poż. na kwotę 2.461,07 (faktura nr (...)),
- nadzoru nad budową na kwotę 615,00 zł (faktura nr (...)),
- wykonania świadectwa energetycznego na kwotę 1.230,00 zł (faktura nr (...)),
- wykonania inwentaryzacji budynku na kwotę 984,00 zł (faktura nr (...)),
- wykonania zmian w projekcie budynku na kwotę 4.000,00 zł (faktura nr (...)),
- wykonania instalacji p.poż. i wodnej na kwotę 5.000,00 zł (faktura nr (...)),
- opracowania instrukcji bezpieczeństwa na kwotę 984,00 (faktura nr (...)).

W ocenie Sądu I-instancji powódka nie wykazała, iż wyżej wskazane koszty były konieczne w celu uzyskania decyzji o pozwoleniu na użytkowanie hali produkcyjno-magazynowej; nie wykazała też, iż były to koszty bezpośrednio związane z uzyskaniem pozwolenia na użytkowanie obiektu budowlanego. W szczególności konieczność poniesienia tych

kosztów nie wynika z decyzji nr (...) o pozwoleniu na użytkowanie obiektu budowlanego z dnia 11 lipca 2011 r. wydanej przez Powiatowego (...) W.. Wprawdzie jest tam mowa o piśmie K. M. P. S. P. we W. z dnia 23 maja 2011 r. określającej warunki, pod którymi obiekt może być użytkowany ze względu na przepisy przeciwpożarowe, jednakże powódka tego pisma nie przedłożyła mimo kwestionowania przez pozwanego powyższych faktur. Z drugiej strony z treści tej decyzji wynika, że budowa spornej hali wykonana została zgodnie z decyzją Powiatowego (...) W. z dnia 18 grudnia 2006 r., znak: (...)(...) oraz zgodnie z zatwierdzonym projektem budowlanym zamiennym stanowiącym załącznik do ww. decyzji i rysunkami zamiennymi. W ocenie Sądu Okręgowego okoliczność ta stanowi dodatkowy argument uzasadniający zarzut pozwanego, że koszty wykonania zmian w projekcie budynku nie pozostawały w związku przyczynowo-skutkowym z brakiem decyzji o pozwoleniu na użytkowanie hali. Z kolei bezzasadność żądania powódki obniżenia ceny o koszty wykonania świadectwa energetycznego wynika z paragrafu 4 aktu notarialnego umowy sprzedaży i warunkowej umowy sprzedaży z dnia 2 lipca 2010 r., gdzie powódka wyraziła zgodę na nieprzekazanie przez pozwanego syndyka świadectwa charakterystyki energetycznej budynków będących przedmiotem tego aktu.

W ocenie Sądu Okręgowego nieuzasadnione jest też żądanie zasądzenia od syndyka odszkodowania w wysokości 409.628,36 zł tytułem niemożności użytkowania zakupionego budynku produkcyjno-magazynowego.

Rozstrzygając o tym żądaniu Sąd Okręgowy zważył, iż odpowiedzialność syndyka w stosunku do powódki uregulowana została w przepisie art. 160 ust. 3 prawa upadłościowego i naprawczego. Przepis ten uzależnia odpowiedzialność syndyka masy upadłości od faktu wyrządzenia szkody będącej następstwem nienależytego wykonywania przez niego obowiązków o charakterze ustawowym. Jest to odpowiedzialność odszkodowawcza regulowana przepisami o czynach niedozwolonych (art. 415 k.c.), oparta na zasadzie winy.

W ocenie Sądu I-instancji powódka nie wykazała zaistnienia żadnej z przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego syndyka tj. nie wykazała zaistnienia zdarzenia, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy, nie wykazała powstania szkody, związku przyczynowo-skutkowego między szkodą, a zdarzeniem i w końcu nie wykazała winy syndyka.

Zdaniem Sądu pozwany syndyk dokonał wszelkich czynności przewidzianych prawem upadłościowym, a dotyczących ustalenia stanu faktycznego przejmowanych składników majątkowych upadłej spółki, w tym oświadczeń członków zarządu upadłej spółki co do przekazywanych środków trwałych. Z dokumentów tych, w postaci protokołu przekazania składników majątkowych masy upadłości z dnia 4 listopada 2009 r., arkusza spisu z natury z dnia 19 czerwca 2009 r. i operatu szacunkowego sporządzonego przez rzeczoznawcę majątkowego A. W. w dniu 27 października 2009 r. nie wynika aby którykolwiek z budynków upadłej spółki był w czynnym procesie inwestycyjnym, rozbudowie oraz, że nie ma pozwolenia na użytkowanie. Z dokonanych czynności przejęcia składników masy upadłości wynikało niezbicie, że wszystkie budynki były użytkowane gospodarczo przez upadłą spółkę. O tym, że przedmiotowa hala była wybudowana i wykończona ze sprawnymi instalacjami, jej stan techniczny był zadawalający oraz, że była ona podobnie, jak pozostałe budynki, wykorzystywana na potrzeby działalności gospodarczej, wynika wprost z operatu szacunkowego rzeczoznawcy majątkowego A. W.. Wprawdzie w operacie w/w rzeczoznawca wskazała na brak w dokumentacji otrzymanej od syndyka informacji o posiadaniu zgody na użytkowanie hali to o fakcie, że takie pozwolenie na użytkowanie przedmiotowej hali nie zostało w ogóle wydane syndyk uzyskał wiedzę dopiero we wrześniu 2010 r., a więc już po zawarciu aktu notarialnego sprzedaży nieruchomości, od M. K. – byłego inspektora nadzoru na budowie hali produkcyjno- magazynowej i od kierownika budowy.

W ocenie Sądu Okręgowego, w świetle powyższych ustaleń zawarte w § 5 aktu notarialnego z dnia 2 lipca 2010 r. oświadczenie pozwanego syndyka, że budynki opisane w tym akcie notarialnym zostały wzniesione i dopuszczone do użytkowania zgodnie z wszelkimi obowiązującymi w tym zakresie przepisami, nie stanowiło czynu niedozwolonego; nie świadczyło też o zawinionym, nienależytym wykonaniu przez niego obowiązków wynikających z przepisów prawa upadłościowego lub wymaganych celem tego postępowania.

Sąd Okręgowy zważył nadto, że powódka nie wykazała też faktu poniesienia szkody i związku przyczynowego między szkodą a zarzucanym nienależytym wykonaniem przez syndyka swoich obowiązków. Żądając kwoty odszkodowania

w wysokości 409.628,36 zł z tytułu braku dochodów z najmu lokalu oraz dozoru i monitoringu powódka przedłożyła jedynie faktury za czynsz najmu, za dozorowania obiektu i ochronę monitoringową, jednakże z dokumentów tych nie wynika jakiego lokalu dotyczą oraz, czy wskazane tam należności zostały zapłacone przez powódkę w sytuacji, gdy pozwany syndyk kwestionował wysokość żądanego roszczenia odszkodowawczego. Powódka nie przedłożyła też ani umowy najmu tego lokalu, ani umowy dozorowania jak też umowy monitoringu tego lokalu; nie przedłożyła też koncesji na obrót alkoholem. Zatem – w ocenie Sądu – nie można było zweryfikować twierdzeń powódki, iż był to lokal wynajmowany przez nią na hurtownię alkoholi w związku z brakiem pozwolenia na użytkowanie przedmiotowej hali. Powódka nie wykazała też, iż żaden z zakupionych przez nią budynków nie nadawał się na prowadzenie hurtowni alkoholi w związku z brakiem pozwolenia na użytkowanie hali produkcyjno- magazynowej. Wątpliwości Sądu I-instancji budził też czasokres za jaki powódka domaga się odszkodowania z tytułu braku ww. pozwolenia na użytkowanie hali tj. za okres od lipca 2010 r. do października 2011 r. Pomimo kwestionowania przez pozwanego syndyka tego czasokresu powódka nie wykazała, że nie mogła wcześniej uzyskać pozwolenia na użytkowanie hali mając na uwadze, iż w świetle ustaleń zawartych w operacie szacunkowym i w świetle zeznań świadka M. K. należało jedynie wykonać inwentaryzację geodezyjną budynku oraz ekspertyzę techniczną dopuszczającą obiekt do użytkowania. W końcu powódka nie wykazała, że po uzyskaniu pozwolenia na użytkowanie hali wykorzystywała budynek hali lub inny z zakupionych od syndyka na hurtownię alkoholi w sytuacji, gdy pozwany syndyk przedkładając do akt sprawy dokumentację fotograficzną z dnia 30 października 2012 r. zarzucił, iż z załączonych zdjęć przedmiotowych budynków zakupionych z masy upadłości wynika, iż żaden z tych budynków nie był wykorzystywany na hurtownię alkoholi ani do innej działalności gospodarczej. Ta okoliczność dowodzi braku związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy brakiem pozwolenia na użytkowanie budynku hali produkcyjno-magazynowej a poniesioną rzekomo przez powódkę szkodą związaną z wynajmowaniem lokalu na hurtownię alkoholi.

We wniesionej apelacji powódka (...) Spółka Akcyjna w K. zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego w całości, domagając się jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania a Sądowi Okręgowemu.

Skarżąca zarzuciła:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, iż powódka nie wykazała przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, chociaż co do czynu niedozwolonego polegającego na wprowadzeniu powódki w błąd co do podwyżki ceny sprzedaży brutto nieruchomości o stawkę podatku VAT, Sąd uznał już na początku postępowania tą kwestię za wyjaśnioną na podstawie dokumentów załączonych przez strony i nie dopuścił w związku z tym dowodów. Dokumenty te jednak w części potwierdzały żądanie powódki.
- dowolną ocenę materiału dowodowego zebranego w sprawie w zakresie oceny czynu niedozwolonego jakiego dopuścił się pozwany polegającego na zapewnieniu powódki, iż budynki opisane w § 1 i 2 umowy sprzedaży zostały wzniesione i dopuszczone do użytkowania zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami, gdyż ustalenia faktyczne dokonane w jej wyniku są sprzeczne z zebrany w sprawie materiałem dowodowym.

Nadto skarżąca wniosła o dopuszczenie w postępowaniu apelacyjnym dowodów:

- z kserokopii zezwolenia nr (...) z dnia 11.12.2011 r. na obrót hurtowy napojami alkoholowymi;
- dowodów zapłaty należności wynikających z faktur i umów załączonych do pozwu.

W odpowiedzi na apelację pozwany Syndyk masy upadłości (...) spółki z o.o. we W. w upadłości likwidacyjnej domagał się jej oddalenia i zasądzenia kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powódki nie jest zasadna.

Przed przystąpieniem do oceny poszczególnych zarzutów apelacji powódki wskazać należy, iż ze sposobu ich sformułowania oraz treści uzasadnienia zdaje się wynikać, że na etapie wywiedzionej apelacji strona powodowa

zmierza do zmiany podstawy dochodzonych od pozwanego roszczeń. O ile bowiem z treści pozwu oraz dalszych pism procesowych składanych w postępowaniu przed Sądem I-instancji jednoznacznie wynikało, że w ramach żądania zasądzenia łącznej kwoty 785.648,35 zł powódka dochodzi w istocie trzech samodzielnych roszczeń, tj. kwoty 360.745,90 zł z tytułu zwrotu nadpłaconej ceny sprzedaży nieruchomości w oparciu o przepisy art. 405 i nast. kc, kwoty 15.274,07 zł z tytułu obniżenia ceny sprzedaży nieruchomości w oparciu o przepisy regulujące rękojmię za wady rzeczy sprzedanej, a konkretnie wady budynku i kwoty 409.274,07 zł tytułem odszkodowania za niemożność korzystania z budynku hali produkcyjno-magazynowej, to treść apelacji wskazuje, że całość dochodzonej przez powódkę kwoty stanowi odszkodowanie z tytułu czynów niedozwolonych jakich dopuścił się pozwany, a polegających na wprowadzeniu powódki w błąd co do podwyżki uzgodnionej ceny sprzedaży brutto nieruchomości o podatek VAT oraz na nieprawdziwym zapewnieniu powódki w § 5 lit. I umowy sprzedaży, że budynki opisane w § 1 i 2 tej umowy zostały wzniesione i dopuszczone do użytkowania zgodnie z wszelkimi obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa. W tym kontekście zważyć należy, iż zgodnie z treścią art. 383 kpc w postępowaniu apelacyjnym nie można rozszerzyć żądania pozwu ani występować z nowymi roszczeniami. Przywołany przepis zawiera zakaz zmiany przedmiotowej powództwa na etapie postępowania apelacyjnego. Z taką zmianą mamy zaś do czynienia co do roszczeń powódki wywodzonych z przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu oraz przepisów regulujących rękojmię za wady rzeczy sprzedanej (w tym wady budynku). Obecnie bowiem powódka domaga się zasądzenia dochodzonych pozwem kwot z omawianych tytułów jako odszkodowania z tytułu czynów niedozwolonych. Oznacza to, że w omawianym zakresie występuje z nowymi roszczeniami, które nie były przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego, co jest niedopuszczalne w świetle art. 383 kpc.

Powyższej oceny nie zmienia obowiązująca w postępowaniu cywilnym zasada, według której Sąd nie jest związany wskazaną przez powoda podstawą prawną dochodzonego roszczenia. Powszechnie przyjmuje się, że powód ma jedynie obowiązek przytoczenia okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie, a konstrukcja prawna rozstrzygnięcia należy do Sądu, który nie jest związany podstawą prawną powództwa i może badać jej prawidłowość (por. przykładowo wyrok Sądu Najwyższego z 12.02.2002 r., I CKN 902/99, LEX nr 43357).

Jednocześnie zwraca się również uwagę na to, że przytoczenie przez powoda określonych przepisów prawa nie jest pozbawione znaczenia dla przebiegu i wyniku sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego dnia 11.03.2011 r., II CSK 402/10, LEX nr 846557 i powołane w jego uzasadnieniu dalsze orzeczenia SN). Wskazuje się bowiem, że przepis prawny funkcjonujący jako norma abstrakcyjna i generalna, staje się – z chwilą powołania go w określonej sprawie – nośnikiem konkretnych treści faktycznych. Przepis prawa materialnego powołany jako argument w sporze i tym samym przyjmujący rolę jednego z jego czynników, pośrednio dostarcza także twierdzeń i wiedzy o faktach, które wyłonione z całokształtu okoliczności stojących za żądaniem pozwu, zdadne są wypełnić jego hipotezę. Jeżeli zatem wnoszący pozew buduje jakąś konstrukcję swojego żądania osadzając ją na ściśle wskazanym przepisie prawa materialnego, to tym samym wytycza granice okoliczności spornych i niespornych, które mają stanowić podstawę faktyczną orzeczenia. Podkreśla się też, że wybierając podstawę prawną, powód zakreśla nie tylko granice okoliczności, faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, ale nadto zakreśla granice obrony pozwanego. Pozwany podejmuje bowiem obronę w takim zakresie jaki wynika nie tylko z faktów, ale i ze wskazanego przepisu. Pozwany nie ma obowiązku konstruowania w taki sposób swej obrony, aby odeprzeć wszelkie możliwe zarzuty mogące wynikać z wszystkich możliwych podstaw rozstrzygnięcia (por. wyrok SN z 2.12.2011 r., III CSK 136/11, LEX nr 1131125).

Jak już wskazano powódka we wniesionej apelacji powołuje się na inną podstawę prawną dochodzonych roszczeń o zapłatę kwot 360.745,90 zł i 15.274,07 zł, wskazując, iż znajdują one oparcie w przepisach o odpowiedzialności deliktowej, podczas gdy w postępowaniu przed Sądem I-instancji powoływała jako ich podstawę odpowiednio przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu oraz przepisy regulujące odpowiedzialność z tytułu rękojmi za wady budynku. Wskazanie tych przepisów zakreślało więc pośrednio także podstawę faktyczną dochodzonych w tym zakresie roszczeń i granice obrony pozwanego. Obecna zmianę tej podstawy należy więc uznać za niedopuszczalną w świetle art. 383 kpc. Nawet jednak gdyby przyjąć odmiennie, to roszczenie odszkodowawcze powoda należałoby również ocenić jako bezpodstawne.

W szczególności brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że pozwany Syndyk dopuścił się czynu niedozwolonego polegającego na wprowadzeniu powódki w błąd co do podwyżki uzgodnionej pomiędzy stronami ceny brutto sprzedaży nieruchomości o podatek VAT w kwocie 440.110 zł.

Z prawidłowych ustaleń Sądu Okręgowego jednoznacznie wynika bowiem, że to powódka potwierdziła opodatkowanie transakcji podatkiem VAT na zapytanie Syndyka o wybrany przez kupującego sposób opodatkowania (pisma Syndyka i powódki k: 136 i 137). W swoim piśmie pozwany Syndyk wyraźnie poinformował, że konsekwencją wyboru opodatkowania podatkiem VAT będzie zwiększenie ceny o kwotę tego podatku.

Powódka zgodziła się na powyższe, skoro w warunkowej umowie sprzedaży nieruchomości z dnia 2.07.2010 r. sporządzonej w formie aktu notarialnego, strony tej umowy zgodnie ustaliły cenę sprzedaży nieruchomości na kwotę 2.440.610 zł brutto, mimo wcześniejszej oferowanej ceny na poziomie kwoty 2.000.500 zł. Co istotne kwotę tą powódka uiściła przelewem na rzecz pozwanego jeszcze przed podpisaniem aktu (k: 14-28), co oznacza, że w pełni akceptowała tę wysokość ceny.

Powoływane w uzasadnieniu apelacji argumenty wskazujące, że w świetle przepisów ustawy o podatku od towarów i usług część budynku hali produkcyjno- magazynowej był zwolniony z podatku VAT, skoro był użytkowany przez inne podmioty (był przedmiotem najmu), nie mają żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Słusznie podnosi pozwany w odpowiedzi na apelację, że rzeczą Sądu w niniejszej sprawie nie jest rozstrzyganie, czy transakcja pomiędzy stronami była zwolniona od podatku VAT, i czy powódka złożyła słuszne oświadczenie w tym przedmiocie. Analizy przepisów o podatku od towarów i usług strona powodowa winna dokonać przed złożeniem oświadczenia o wyborze sposobu opodatkowania transakcji zakupu nieruchomości i złożyć w tym zakresie stosowne oświadczenie. Takie oświadczenie złożyła, a do obowiązku pozwanego Syndyka nie należało dokonywanie weryfikacji jego słuszności.

Na marginesie jedynie podkreślić należy, iż w toku postępowania przed Sądem I-instancji powódka złożyła pisemne oświadczenie z dnia 3.06.2013 r., w którym uchyliła się od skutków prawnych swojego oświadczenia woli z dnia 28.06.2010 r., w którym wyraziła zgodę na podwyższenie ceny nieruchomości o podatek VAT, motywując to tym, że została przez Syndyka wprowadzona w błąd, gdyż wg. twierdzeń pozwanego zawartych w odpowiedzi na pozew budynek „feralnej” hali był w części wynajmowany innym podmiotom gospodarczym, a to oznaczało że mógł być zwolniony od podatku VAT. (k: 364). Akceptując stanowisko Sądu Okręgowego co do braku podstaw przyjęcia, że w omawianym zakresie wystąpiła wada oświadczenia woli w rozumieniu art. 84 § 1 kc uprawniająca powódkę do uchylenia się od skutków prawnych swego oświadczenia stwierdzić przede wszystkim należy, iż złożone przez powoda oświadczenie nie dotyczy dokonanej przez stronę czynności prawnej, ale czynności składającej się na negocjacje stron przed dokonaniem tej czynności. Czynnością prawną dokonaną przez strony było bowiem zawarcie warunkowej umowy sprzedaży nieruchomości z dnia 2.07.2010 r. Ta właśnie czynność zawiera zgodne oświadczenia woli, także w przedmiocie ustalenia ceny sprzedaży. Oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli, winno więc dotyczyć umowy sprzedaży, a nie pisma powódki z dnia 28.06.2010 r., w którym jedynie potwierdziła opodatkowanie transakcji podatkiem VAT, co na etapie negocjacji doprowadziło do uzgodnienia ceny sprzedaż brutto, zaś właściwe oświadczenia woli stron w tym przedmiocie zostały złożone dopiero w zawartej umowie sprzedaży.

Niezależnie od braku przesłanki zaistnienia czynu niedozwolonego syndyka rozumianego jako zachowania bezprawnego i zawinionego polegającego na wprowadzeniu powódki w błąd brak jest też podstaw do konstruowania kolejnej przesłanki odpowiedzialności deliktowej, wynikającej z treści art. 415 kc, tj. powstania w majątku powódki szkody. Skarżąca wskazuje bowiem, że poniosła szkodę w wysokości 360.745,90 zł stanowiącej różnicę pomiędzy ceną sprzedaży netto przedmiotowych nieruchomości, którą zapłaciła, a ceną którą musiałaby zapłacić, gdyby pozwany nie wprowadził jej w błąd co do treści umowy sprzedaży. Tymczasem z niekwestionowanych ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że powódka otrzymała zwrot zapłaconego przy zakupie przedmiotowych nieruchomości podatku VAT (pismo Naczelnika US K. k: 257), a zatem nie poniosła żadnego uszczerbku majątkowego.

Oceniając więc zasadność roszczenia powódki o zapłatę kwoty 360.745,90 zł na podstawie przepisów regulujących odpowiedzialność deliktową, stwierdzić trzeba, że także w tej płaszczyźnie pozostaje ono bezpodstawne.

Podobnej ocenie podlega roszczenie o zapłatę kwoty 15.274,07 zł mającej – w świetle aktualnych twierdzeń powódki zawartych w apelacji – stanowić odszkodowanie z tytułu czynu niedozwolonego pozwanego Syndyka polegającego na zapewnieniu powódki w umowie sprzedaży nieruchomości, że budynki opisane w § 1 i 2 tej umowy (w tym także budynek produkcyjno- magazynowy) zostały wzniesione i dopuszczone do użytkowania zgodnie z wszelkimi obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa.

Oświadczenie tej treści zostało niewątpliwie złożone przez Syndyka – co jednoznacznie wynika z zapisu § 5 lit.I aktu notarialnego z dnia 2.07.2010 r. (k: 14-28). Nie było też sporu co do tego, że w rzeczywistości jeden z budynków – hala produkcyjno – magazynowa nie była formalnie dopuszczona do użytkowania z powodu braku decyzji – pozwolenia na jej użytkowanie.

Sąd Apelacyjny przychylił się jednak do stanowiska Sądu I-instancji wyrażonego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że zachowaniu pozwanego Syndyka polegającego na złożeniu omawianego oświadczenia nie można zarzucić bezprawności oraz przypisać cech zawinienia. Jak wynika z ustaleń tego Sądu z dokonanych przez Syndyka czynności przejęcia składników masy upadłości wynikało, że wszystkie budynki były użytkowane przez upadłą spółkę.

W operacie szacunkowym rzeczoznawca A. W. wskazała, że budynek hali produkcyjno-magazynowej jest wykończony i wykorzystywany na potrzeby działalności gospodarczej. Pozwany zatem nie miał wiedzy, w dacie składania oświadczenia, że formalnie nie zostało wydane pozwolenie administracyjne na użytkowanie omawianego obiektu.

Gdyby przyjąć - w ślad za stanowiskiem skarżącej – że pozwany powinien był taką wiedzę uzyskać na podstawie tego fragmentu operatu szacunkowego A. W., w którym wskazuje ona na brak w dokumentacji informacji co do istnienia pozwolenia na użytkowanie hali i daty oddania hali do użytkowania, a także na tej podstawie, że Syndyk był w posiadaniu dziennika budowy tej hali, co winno wzbudzić u niego uzasadnione wątpliwości, czy została formalnie wydana decyzja w przedmiocie zezwolenia na użytkowanie (w takim przypadku dziennik budowy winien być załączony do wniosku o wydanie zezwolenia), to istotnie pozwanemu można byłoby przypisać najniższy stopień winy w postaci niedbalstwa. Jednak nawet wtedy, roszczenie powódki o zapłatę kwoty 15 274,07 zł należałoby uznać za nieuzasadnione z uwagi na brak związku przyczynowego – w rozumieniu art. 361 § 1kc – pomiędzy wskazanym zachowaniem się syndyka, a w konsekwencji brakiem decyzji o pozwoleniu na użytkowanie hali, a kosztami wymienionymi przez pozwanego i wykazanymi sześcioma fakturami załączonymi do pozwu na łączną kwotę 15.274,07 zł.

W tym zakresie Sąd Apelacyjny w pełni podziela i aprobuje argumentację Sądu Okręgowego przytoczoną na stronie 16 uzasadnienia zaskarżonego wyroku bez konieczności jej powtarzania. Dodatkowo jedynie, w odniesieniu się do zarzutów apelacji podnieść trzeba, że z treści decyzji o zezwoleniu na użytkowanie hali wynika, że została ona wykonana zgodnie z decyzją o pozwoleniu na budowę z 2006 r. i zatwierdzonym projektem budowlanym zamiennym – były to więc roboty adaptacyjne dla potrzeb powódki w związku z zamierzonym sposobem użytkowania hali jako obiektu magazynowego dla produktów alkoholowych. Oczekiwanego przez skarżącego skutku nie może przy tym odnieść argument, że to jeszcze upadły zlecił zmiany w projekcie, skoro nie wiadomo czy były to te same zmiany jakie wprowadził powód. Okoliczność ta nie została w żaden sposób wykazana przez powoda, a to oznacza, że brak jest dowodu na istnienie związku przyczynowego pomiędzy wydatkiem na zmiany w projekcie budynku a brakiem zezwolenia na jego użytkowanie.

Przechodząc do oceny zarzutów apelacji powódki w części dotyczącej rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego co do roszczenia o zasądzenie kwoty 409 628,36 zł z tytułu odszkodowania za niemożność użytkowania budynku produkcyjno- magazynowego za okres od lipca 2010 r. do października 2011 r. należy odwołać się do wyżej poczynionych rozważań co do przesłanek odpowiedzialności deliktowej syndyka za czyn niedozwolony polegający na złożeniu nieprawdziwego oświadczenia w § 5 lit.I aktu notarialnego. Nawet gdyby przyjąć istnienie tego deliktu, to także w tym wypadku nie zachodzą dalsze przesłanki odpowiedzialności pozwanego, w tym przypadku - przesłanka powstania szkody i jej wysokości, co słusznie rozważył Sąd I-instancji (str. 18 uzasadnienia). Nie zasługują na uwzględnienie zarzuty skarżącej, iż Sąd Okręgowy bezpodstawnie przyjął, iż powódka nie udowodniła podnoszonych

w tym zakresie twierdzeń, gdyż nie były one kwestionowane przez stronę pozwaną, a zatem nie wymagały dowodów. To stanowisko skarżącej nie jest prawdziwe, gdyż pozwany konsekwentnie, począwszy od odpowiedzi na pozew, kwestionował fakt poniesienia przez powódkę szkody i jej wysokości. Stosownie zatem do treści art. 6 kc – powódka miała obowiązek te okoliczności udowodnić. Nie uczyniła tego jednak nie tylko w postępowaniu przed Sądem I instancji, ale także wnosząc w apelacji o dopuszczenie dowodów z dokumentów zapłaty należności wynikających z faktur i umów załączonych do pozwu, dokumentów takich nie załączyła ani nie złożyła w toku rozprawy apelacyjnej. Natomiast ze złożonej kserokopii zezwolenia nr (...) z dnia 1.12.2011 r. na obrót hurtowy napojami alkoholowymi wynika, że uzyskała zezwolenie na obrót hurtowy tymi napojami na cały 2012 r. w 51 punktach sprzedaży, w tym w dwóch we W.: przy ul. (...) oraz przy ul. (...). Słusznie zatem wywodzi pozwany w odpowiedzi na apelację, że przedmiotowe zezwolenie dowodzi, iż powódka nie miała zamiaru likwidowania swojej hurtowni przy ul. (...) i przeniesienia jej do zakupionej nieruchomości przy ul. (...), a właśnie na tej okoliczności powódka opierała swoje twierdzenie co do istnienia szkody polegającej na opłacaniu czynszu za wynajmowane pomieszczenia, opłacaniu jego monitoringu i dozoru. W zakupionej nieruchomości powódka rozszerzyła prowadzoną dotychczas działalność na terenie W. i ewentualna jej szkoda mogła, w tych warunkach, polegać co najwyżej na utracie korzyści z niemożności wcześniejszego (tj. od dnia zakupu) rozszerzenia tej działalności. Takiej jednak postaci szkody powódka nie zgłaszała w niniejszym procesie, ani tym bardziej nie wykazała.

Mając powyższe względy na uwadze Sąd Apelacyjny, na mocy art. 385 kpc orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc, art. 99 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc oraz § 12 ust. 1 pkt. 2 w zw. z § 6 pkt. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).